Den til Forsendelse med de Kongelige Brevposter privilegerede

Politiske og Avertissements-Tidende.

Berlingske

Udgivet og forlagt ved Brødrene Berling.

Redigeret af M. L. Nathanson.

№ 276. Mandagen den 19de November. 1838.

Indenlandske Efterretninger.

Kjøbenhavn, den 19de November.

Roeskildske Stænder. (Sagen angaaende Forslaget om Armeens Forsyning med Skotøi, fortsat). Imod Petition opponerede især Kammerherre Rosenorn-Lehn. Denne bemærkede, „at de ubehagelige Meddelelser, der nu saa seent, at de ikke nærmere kunne komme til Undersøgelse, ere givne Forsamlingen af Grosserer Knudtzon, forekom ham dog ei at kunne have nogen Indflydelse paa nærværende Sag, da deri vel er omtalt Misligheder, der skulle have fundet Sted ved de nu bestaaende Indretninger til Armeens Forsyning med Fodtøi, men samme ramme derfor ikke Foranstaltningen selv; og at disse Misligheder, om de end have været til, nu senere ere hævede, maa Taleren saameget mere antage, som han ved sig nøie bekjendte troværdige og paalidelige Officerers Forsikkring tør være overbeviist om, at det Fodtøi, der nu leveres Soldaten, er udmærket godt, ligesom at det ei heller ved privat Accord kan skaffes billigere. Vel er det et aldeles naturligt Ønske hos Haandværkerne i de Byer, som ere belagte med Garnison, at kunne tage Deel i den Fordeel, som Forarbeidelsen af Reqvisiter for Garnisonen maatte kunne afgive, men at gjøre det til et Slags Rettighed for saadanne Byer, vilde vistnok gjøre det meget vanskeligt for den militaire Overbestyrelse at kunne sørge for og paasee, at disse Fornødenheder ere tilstede i behørig Mængde, af bedst mulige Qvalitet, til den billigste Priis, og conforme med Prøverne. Det er Taleren bekjendt, ligesom det paa det Klareste er oplyst af den Kongelige Commissarius, at det er efter flere til forskjellige Tider gjentagne Forsøg og en lidet ønskelig Erfaring, deels ved at lade Arbeidet besørge ved Regimenterne, deels ved at lade det forfærdige efter Licitation, at den militaire Overbestyrelse er kommen til de Bestemmelser, som nu ere gjældende og Enhver, der, som han, for noget over tyve Aar siden nøie har kjendt, med hvilken Tarvelighed Armeen da var forsynet, vil vistnok fuldeligen erkjende, hvormeget der nu er vundet fremfor dengang. Naar en Armee skal være hvad den bør, da er og vil det være en ufravigelig Regel, at den i saa kort Tid som muligt kan være marschfærdig, og det kan ikke være Tilfældet uden Depoter af færdiggjorte Reqvisiter, hvilke maae staae i Forhold til den Styrke, som dermed skal forsynes, og herefter bortfalder, efter Talerens Formening, uden videre Beviis den Paastand, at Depoter af uforarbeidet Material kunne sættes istedetfor færdiggjort Arbeide. Saaledes er der for den danske Armee befalet at skulle være Depoter af 20,000 Par Skoe, 1000 Par Støvler og 27,000 Munderinger. At saadanne Depoter henlægges i Fæstningerne, er en ligesaa rigtig som ufravigelig Regel, deels fordi der allerede findes de fornødne sikkre Opbevaringssteder og et eget derfor indrettet Tilsyn, deels fordi disse ere Samlingsstederne for den Deel af Armeen, som ikke er bestemt til strax at rykke i Linien. Det vil heraf let skjønnes, at en Fordeling af disse Depoter til de forskjellige Garnisonssteder ikke vilde være hensigtsvarende, ligesom det ogsaa vilde medføre større Bekostning ved flere Magaziner og et forøget Tilsyn, hvilket Regimenterne, i Tilfælde af Opbrud, ei heller uden føleligt Savn vilde kunne afgive. Det er anført, at Transporten af Reqvisiterne fra Depoterne til Garnisonerne nu er besværlig og bekostelig, men den vil blive dobbelt besværlig i omvendt Retning, i Tilfælde af Opbrud, da alle de mindre Depoter maatte føres til Fæstningerne, og det netop paa en Tid, hvor alle Kræfter ellers ere satte i Bevægelse."

Ligesom Committeens Majoritets Indstilling gaves ved Afstemningen følgende forandrede Form: „at der maa blive anordnet en Commission af Militaire og Civile til at undersøge, om en Forandring i den nu bestaaende Anskaffelsesmaade af Armeens Egviperingsstykker, kunde være tilraadelig", saaledes skete selve Afstemningen, efter Professor Bangs Forlangende med Kugler, og Resultatet heraf var, at Indstillingen bifaldtes med 17 Stemmer mod 11. — Den derpaa affattede Petition er af væsentlig eens Indhold med Committeens Majoritets Betænkning. — Hiin Prof. Bangs Begjæring om Kuglestemning, foranledigede Assessor Algreen-Ussing til at yttre, „at han vel ingenlunde vilde bestride nogen Deputerets Ret til at begjære Kugle-Afstemning, men han maatte udtale som sin Overbeviisning, at det var lidet ønskeligt, at man uden største Nødvendighed gjorde Brug deraf, da det forekom ham, at der var noget Feigt og Modløst i, at Forsamlingens Medlemmer ikke kunde være deres Mening bekjendt."

Denne Yttring forlangte Prof. Bang optaget til Protocollen under Forbehold af senere at bestemme, hvad han i den Anledning vilde foretage. — Efterat Protocollen næste Dag var oplæst, og en af Proprietair Tutein oplæstet Tvivl med Hensyn til Identitet af hiin Tilførsel var bortryddet, gav Præsidenten Ordet til Prof. Bang, som, næst at bemærke, at han havde overleveret Præsidenten en Skrivelse i Anledning af det Dagen for Passerede, foredrog sammes Indhold, saa lydende: „Da jeg igaar i Stænderforsamlingen yttrede, at Sagens Gang foranledigede mig til at begjære Afstemning med Kugler over det Spørgsmaal, om Petition skulde indgives med Hensyn til Anskaffelsen af Egviperingsstykker, bemærkede Assessor Algreen-Ussing, efter hans eget Opgivende til Protocollen, „„at han vel ingenlunde vilde bestride nogen Deputerets Ret til at begjære Kugle-Afstemning, men han maatte udtale som sin Overbevisning, at det var lidet ønskeligt, at man uden største Nødvendighed gjorde Brug heraf, da det forekom ham, at der var noget Feigt og Modløst i, at Forsamlingens Medlemmer ikke i enhver Sag turde være deres Mening bekjendt.““ Idet jeg nu dennegang havde begjært Kugle-Afstemning, uden at angive min Mening, ligger der i bemeldte Deputeredes foranførte Yttring, efter dens Indhold og dens umiddelbare og naturlige Sammenhæng med, og Relation til den af mig fremsatte Begjæring om Kugle-Afstemning, en utilbørlig og ubefoiet Fornærmelse mod mig, som mod enhver Deputeret, der benytter den ham ved Stænderanordningen hjemlede Ret til at fordre Afstemning med Kugler. Ethvert saadant Medlem er nemlig sigtet for Feighed og Modløshed eller idetmindste for at fremme feig og modløs Adfærd. Jeg tillader mig derfor ærbødigst at anmode Hr. Præsidenten om, at paaminde fornævnte 2den Kjøbenhavnske Deputerede om, at han ved sin Yttring har tilsidesat den tilbørlige Orden i Forsamlingen, hvilket jeg troer at skylde min Stilling som Stænderdeputeret at fordre."

Assessor Algren-Ussing afgav derpaa følgende Svar. Han „maatte beklage, at Professor Bang ikke strax igaar havde begjert en nærmere Forklaring af den nærværende Talers Yttringer, naar han i dem har troet at finde noget for sig Fornærmende, istedetfor at udsætte dette til idag. Det er idetmindste den sædvanlige, og, som det synes, ogsaa den naturligste Fremgangsmaade, strax at forlange Forklaring i et saadant Tilfælde. Taleren havde ikke tænkt paa at sige noget til Forkleinelse for Professor Bang, og han troede heller ikke, at det laae i hans Ord. Han havde kun udtalt som sin Overbeviisning, at det var lidet ønskeligt, at man uden største Nødvendighed gjorde Brug af Kuglestemning. Ligesom Professor Bang var berettiget til at forlange Kuglestemning, saaledes var Taleren ogsaa berettiget til at udtale sig om det ikke Ønskelige heri. Naar Taleren havde tilføiet som Grund herfor, at det forekom ham, at der var noget Feigt og Modløst i, at Forsamlingens Medlemmer ikke i enhver Sag turde være deres Mening bekjendt, da var dette, som de almindelige Ord noksom vise, ikke sagt med Hensyn til Professor Bang. Det var Principet, Taleren havde for Øie, ikke nogen enkelt Person, og mindst den ærede første Deputerede for Kjøbenhavn, om hvem Taleren, ihvor afvigende han end i mange Punkter turde være med ham, dog var overbeviist om, at han altid turde være sin Mening bekjendt og saaledes ikke for sin egen Person forlangte Kuglestemning. Taleren kunde saameget mindre ville sigte til Professor Bang, som denne i enhver vigtig Sag vistnok vil have udtalt sin Mening om samme under Discussionerne, og man altsaa deraf vil vide, hvorledes han vil votere i Sagen, ligesom Taleren ogsaa holder sig subjectiv overbeviist om, at Professor Bang i den omforklarede Sag har stemt for en Petitions Indgivelse. Hvad Taleren har villet udtrykke, og hvad han ogsaa troer at have udtrykt, er, at man, ved at forlange Kuglestemning, let fremkalder den Anskuelse hos Folk, at Forsamlingens Medlemmer ikke tør være deres Mening bekjendt, og dette vilde i Sandhed være feigt og modløst. Det er en stor Ret, som hver enkelt Deputeret har, at kunne i enhver Sag forlange Kuglestemning; men jo større denne Rettighed er, desto varsommere bør den afbenyttes. Man bør vel huske paa, at man, ved at gjøre Brug heraf, berøver ethvert Medlem i Forsamlingen den i sig naturlige Ret at lægge sin Mening om Sagen aabenlyst for Dagen, uden at behøve at tale i denne, og at man derhos, efter Talerens Formening, vækker Forestillingen hos Folk om et umandigt Sindelag hos de Deputerede, da disse bør kunne være deres Mening i enhver Sag bekjendt, og ikke behøve at lege Skjul med deres Navne. Taleren vidste vel, at man antog, at den hemmelige Stemmegivning var den paalideligste, da Enhver da stemmede efter sin Overbeviisning; men foruden at det forekom ham, at der laae en krænkende Forudsætning til Grund for den Mening, at en Deputeret kunde ville stemme anderledes, naar der stemmes med Kugler, end naar der stemmes aabenlyst, saa maatte Taleren være af den Formening, at, naar først en saadan Forskjel i Voteringen tunde tænkes, hvilket Taleren iøvrigt ikke vilde antage, vilde udentvivl mangen En, naar hans Votum blev skjult, af forskjellige Hensyn stemme for det, som han aabenlyst ikke vilde udtale som sin Overbeviisning. Heller ikke meente Taleren, at man her kunde paaberaabe sig andre Landes Exempel, hvor ganske andre Interesser gjøre sig gjældende, og hvor de Stemmegivende ofte befinde sig i et Afhængighedsforhold af Andre, der gjør det i høieste Grad vigtigt at sikkre dem for Indflydelse udenfra. Disse Forhold finde ikke Sted hos os, og mindst af Alt kunde Taleren anfee det nødvendigt, at begjære Kuglestemning i en Sag, hvor der kun var Spørgsmaal om at undersøge nogle Soldatersko. Det kan vistnok ikke med Føie kaldes nogen Intimidation, at man gjør opmærksom paa det ikke Ønskelige i, at gjøre Brug af

Kuglestemning, og viser, hvorledes Forsamlingen derved faaer Udseende af, at dens Medlemmer ikke tør være deres Mening bekjendt. Det var saa langt fra, at Taleren derved vilde gjøre Forsamlingen timid, at han tvertimod vilde forhindre, at den skulde faae Udseende af Timiditet. Hvad der langt snarere vil intimidere, det er, naar man saaledes skulde være nødt til at lægge sine Ord paa Vægtskaalen, at ingen Slags Misforstaaelse deraf kunde opstaae, og dette ikke blot skulde kunne foranledige øieblikkelige Berigtigelser, som Enhver vistnok med Fornøielse giver, men fremkalde Omsintlighed og Spænding imellem Forsamlingens Medlemmer. I ethvert Fald vilde Taleren ønske, at der aldrig fra nogen anden Side maatte skee værre Skridt til at intimidere og indvirke paa Forsamlingen, end det, der indeholdes i hiin Yttring af ham igaar. Skulde det iøvrigt blive Stik at forlange Kuglestemning i alle saadanne Sager, da vilde det, efter Talerens Formening, tyde hen paa en sygelig Tilstand hos Forsamlingen, som han meget maatte beklage, men som han ogsaa skulde gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, til at fjerne, og skulde intet andet Middel hjælpe, da var han fast bestemt paa at gjøre Brug af den ogsaa ham tilkommende Ret, at forlange Kuglestemning i enhver Sag uden Undtagelse. Taleren maatte slutteligen nedlægge den bestemte Fordring, at den lete Discussion om den nærværende Sag ordret meddeles i Stændertidenden."

Hertil bemærkede Prof. Bang, „at skjøndt han for sit Vedkommende, ikke paa nogen Maade kunde antage, at de af Assessor Algreen-Ussing igaar brugte Ord kunne modtage den Udtydning, som han nu vilde give samme, vilde det imidlertid være ham kjært, dersom andre Medlemmer i Forsamlingen vilde yttre sig herover, thi dersom disse i Almindelighed maatte holde en saadan Udtydning for mulig, vilde han gjerne underordne sin Mening den almindelige Dom."

Efter at Præsidenten havde bemærket, at Spørgsmaalet nu kunde kun være om Meningen af de Ord, som ere tilførte Protocollen, gjentog Professor Bang sit Ønske om, at Flere maatte yttre sig om Betydningen af de brugte Ord. I denne Anledning bemærkede Assessor Ussing, at det alene henhørte under Præsidentens Afgjørelse at bestemme, om Nogen af de Deputerede skulde ansees at have tilsidesat den tilbørlige Orden i Forsamlingen, og at dette Spørgsmaal ikke uden Præsidentens Samtykke kunde sættes under Forsamlingens Discussion. Præsidenten fandt det mindre passende at gjøre en saadan Sag til Gjenstand for en almindelig Discussion, det var hans Pligt at vedligeholde en god Orden i Forsamlingen, og naar han Dagen iøreveien ikke har yttret sig, saa var det en Følge af Professor Bangs tagne Reservation. — Etatsraad Treschow forespurgte sig, om det var andre Medlemmer afskaaret, at yttre sig om Præsidentens Kjendelse, hvorpaa Præsidenten opfordrede Taleren at erklærede, om han ønskede at yttre sig før eller efter at Kjendelsen var afgivet, hvorpaa Treschow svarede, at han ønskede Ordet strax, hvilket ogsaa Amtmand Tillisch ønskede. Efter at Præsidenten havde gjortopmærksom paa, at han ansaae det rigtigst for Tiden ikke at udtale sig over Kuglestemning i Almindelighed, og at Spørgsmaalet kun angik et formeentligt Bud paa Orden, erklærede baade Tillisch og Treschow, at de ikke ville yttre sig om Kuglestemning. Præsidenten formeente imidlertid, at det vilde lede til vidtløftige Debatter, naar man indrømmede alle Medlemmer Ret til at tale om det anførte Spørgsmaal. Treschow erklærede herpaa, at han ikke vilde arrogere sig nogen saadan Ret, naar Præsidenten antog, at den ikke tilkom ham; Tillisch var af samme Mening, skjøndt han antog at være beføiet til at tale, da Bang havde **opfordret** Forsamlingen hertil, og da han antog at Ussings brugte Ord vare lige graverende for alle Deputerede. Da nu Præsidenten bemærkede, „at han ikke **ønskede** at man vilde forlange Ordet", saa erklærede Treschow, at han paa Grund af Præsidentens blotte Ønske ikke vilde **afstaae sin Ret** til at tale; derpaa gav Præsidenten ham Ordet, og han yttrede sig derefter saaledes: „Skjøndt jeg ingen Tvivl bærer om, at det Skrift, som den anden Deputerede for Kjøbenhavn, ved at tage sit første tilbage, har leveret Secretairerne, er overensstemmende med dette, saa kan jeg dog ikke tilbageholde, hvad jeg tidligere har tilladt mig at udsige, at jeg ved hans mundtlige Foredrag opfattede an s Ord og Meningen af disse anderledes, end hvad der senere er nedskrevet og som nu er forelagt os. Men selv naar jeg lægger det Nedskrevne til Grund for min Betragtning, kan jeg dog paa ingen Maade ansee den Fortolkning, som Assessor Algreen-Ussing derover har givet, for enten grundet eller fyldestgjørende. Hvis nemlig de af Assessor Algreen-Ussing brugte Ord skulde kunne fortolkes saaledes, at de skulde gaae ud paa, at Begjæring om Kuglestemning giver Forsamlingen et feigt og modløst Udseende, og Yttringen om Feighed og Modløshed saaledes ikke henføres til den, der begjærer Afstemning med Kugler, saa giver denne Fortolkning af de brugte Udtryk ingen fornuftig Mening, efterdi ingensomhelst Daddel kan tænkes anvendelig paa Forsamlingens Medlemmer, som ifølge Forordningen 15de Mai 1834 maae underkaste sig den forlangte Afstemning med Kugler. Derimod maa enhver Daddel, hvis en saadan er grundet, træffe den, der begjærer Kuglestemning; og da det nu er saa langt fra at forholde sig saaledes, som Assessor Algreen-Ussing har yttret, at det af ham Sagte maatte tjene til at hæve Forsamlingens Medlemmers Selvstændighed, at det tvertimod kunde have en virksom Indflydelse paa, at afholde dem fra at forlange den i Loven hjemlede Afstemning ved Kugler, som ellers i et givet Tilfælde kunde ansee dette for gavnligt, saa kan jeg ikke andet end finde den af Assessor Algreen-Ussing brugte Udeladelse for baade anstødelig i det Hele, og tillige i høi Grad fornærmelig for den 1ste Deputerede for Kjøbenhavn."

Ussing formeente, at man ikke kunde forlange en mere fyldestgjørende Erklæring for Bang, end han allerede havde gjort, hvorpaa Bang tog Ordet: „Især i Henhold til de af Etatsraad Treschow anførte Grunde maa jeg holde for, at den Fortolkning af sine Ord, som Assessor Ussing nu vil gjøre gjældende, tildeels ingen fornuftig Mening giver, og i alt Fald ingen Hjemmel har i Yttringernes Indhold, naar hensees til, at de umiddelbart referere sig til den af mig fremsatte Begjæring om Kuglestemning. Jeg holder mig ogsaa forvisset om, at naar titmeldte Yttringer gjennem Stændertidenden skulde komme ud i Folket, saa vil det simple, men sunde Omdømme i samme finde en Sigtelse mod mig for Feighed og Modløshed, hvilken Sigtelse ei taber sin Betydning derved, at den senere søges bortforklaret, og siges ei at være meent. Idet jeg saaledes maa erklære det for min Overbeviisning, at der af den 2den kjøbenhavnske Deputerede ved hiin Yttring er tilføiet mig og ethvert Medlem, der begjærer Kuglestemning, en utilbørlig og ubeføiet Fornærmelse, afventer jeg hvorvidt Forsamlingens Præsident finder at burde tage min Begjæring om, at kalde denne Deputerede til Orden, til Følge. Jeg skal blot tillade mig at tilføie, at naar en Deputeret er krænket ved en anden Deputerets Brud paa den gode Orden i Forsamlingen, saa kan han alene erholde Fyldestgjørelse, enten ved at denne ubetinget tager de fornærmende Ord tilbage, saa at de ikke komme i Stændertidenden, eller derved, at Præsidenten paaminder den Vedkommende om, at han har tilsidesat den tilbørlige Orden i Forsamlingen."

Præsidenten gav følgende Kjendelse: „at han ikke skjønnede rettere, end at den naturlige Mening af de omhandlede Yttringer maatte være den: at der ligger noget Feigt og Modløst i, ikke at ville være sin Mening bekjendt, og at disse Yttringer altsaa indeholde noget Krænkende, navnligen for de af Forsamlingens Medlemmer, der have forlangt Kuglestemning. For at tilkjendegive den Mening, som idag er fremsat, maatte andre Udtryk været brugte, f. Ex. at Forsamlingen vilde faae Udseende af Feighed, naar man, ved hyppigen at anvende Kuglestemning, bevirkede, at Medlemmerne ikke fik Leilighed til aabent at tilkjendegive deres Mening. Da den 2den Kjøbenhavnske Deputerede nu havde erklæret, at han ikke havde til Hensigt at forнærme den 1ste Deputerede for Kjøbenhavn eller nogen Anden, kunne herom ikke videre blive Tale; men Præsidenten kunde dog ikke andet end antage, at hiin Deputerede, ved at benytte sig af Udtryk, der maatte ansees som krænkende, og kunde hindre Forsamlingens Medlemmer i deres lovhjemlede Virksombed, havde gjort sig skyldig i Mangel af den Forsigtighed i Yttringer, som hører til god Ordens Vedligeholdelse i Forsamlingen."

Vort Referat angaaende Debatterne, som fandt Sted i Anledning af Prof. Bangs Forlangende om Kuglestemning, var blevet langt kortere, dersom man ikke havde gjort Sagen til Gjenstand for alvorlig Drøftelse i næsten alle vore Blade. Ved vor udførlige Fremstilling have vi nu sat Læserne istand til selv at dømme, og vi ville kun tillade os korteligen at tilføie nogle Bemærkninger, skjøndt det, strængt taget, ligger udenfor vor Competence at blande os i det, som man kan kalde den indre Politie i Stændersalen. Det er unægteligt, at Assessor Algreen-Ussing i sit Foredrag har brugt Udeladelser, som denne fødte Taler aldrig vilde have gjort, dersom han ikke i Debatternes Hede for nogle Øieblikke havde glemt, hvad han skyldte sine Meddeputerede og især Proponenten; men paa den anden Side maa man tilstaae, at Prof. Bang, skjøndt han ved hine Udeladelser høiligen maa have følt sig krænket, burde paa Stedet have forlangt en Erklæring, hvis Virkning ikke vilde være udebleven. Dog fremfor Alt burde Præsidenten strax have sørget at forlige Sagen og ikke lade sig forvirre af en Deputerets tagne Reservationer; thi har Algreen-Ussing brugt overilede Yttringer, da burde man paa Stedet have gjort ham opmærksom derpaa, og Sagen vilde da være bleven jevnet, uden at man maaskee havde faaet mere at vide om et saadant ubehageligt, kort Intermezzo, end om andre lignende Sager, henhørende til Formerne. Men idet man har tilladt Sagens Udsættelse til den næste Dag, er den saa at sige bleven en egen selvstændig Sag, og Debatterne ere derfor blevne længere og have maaskee taget en anden Retning, end man havde kunnet ønske. Men at Vicepræsidenten og et andet Medlem (Amtm. Tillisch) fortjene nogen Dadel, fordi de have indblandet sig i Discussionerne, kunne vi ikke indsee. Begge have ikke yttret sig, før Bang gjentagent har opfordret de Deputerede til at yttre sig og Præsidenten gav dem Ordet, og havde denne ikke fundet det rigtigt, da kunde han ligefrem have afbrudt Debatterne og afgivet Kjendelse. Det er aldeles parlamentarisk, at Enhver tager Deel i en saadan Strid, naar den først er bragt paa Bane, saasnart han finder sig kaldet dertil og han troer derved at kunne paa en eller anden Side berolige Gemytterne, og dette har sikkert været Vicepræsidentens Hensigt, da hans sædvanlige besindige og fredelige Charakteer er os Borgen for, at han ingen anden kan have havt, saameget meer som det er bekjendt, at Bang i saa høi Grad fandt sig krænket, at det endog har været hans alvorlige Bestemmelse for stedse at forlade Stændersalen.

— Igaar Aftes gav **Ole Bull** sin anden Concert for fuldt Huus. Ved sit første Numer, en Adagio af hans egen Composition, overbeviste Kunstneren os om, at baade hans Composition og hans Violin kan tale fra Hjertet og gaae til Hjertet; men skjøndt det vel gjorde os ondt, at dette Numer var saa kort, maae vi dog beklage, at Publicum ikke bedre vidste at paaskjønne det. Med Hensyn til Bulls to andre Numere maae vi, hvad Færdighed og Udførelse angaaer, henholde os til, hvad vi sidste Gang yttrede. Mod Slutningen blev Kunstneren fremkaldt og gav Publicum Themaet „Vi Sømænd gjør ei mange Ord" med Variation, hvilket blev modtaget med almindeligt Bifald.

— Det Kongelige Theaters Chorpersonales beklagelsesværdige Skjæbne, naar Alder ei mere tillader dem at gjøre Tjeneste, har foranlediget, at der for denne Klasse af Theaterpersonalet skal oprettes en egen Pensionsfond. Paa Grund heraf er det efter kongelig Resolution bestemt, at der aarligt gives en Forestilling til Fordeel for denne Fond. Den første Forestilling er ansat til Onsdag Aften, og Ole Bull vil godhedsfuld ved denne Leilighed assistere. Forestillingen skal iøvrigt bestaae af en Aria, der synges af Hr. Faaborg, og Brama og Bajaderen. Vi ville haabe, at Publicum vil bidrage Sit til det skjønne Maals Opnaaelse.

— Som bekjendt har Mag. Lindberg, hvis Kundskaber især i de orientalske Sprog ere almindeligt anerkjendte, allerede for længere Tid siden paabegyndt sin Bibeloversættelse. I Anledning af denne ere nyligen nogle Bemærkninger udkomne, betitlede „Betænkning om Hr. Mag. Lindbergs Oversættelse af Bibelen," meddeelt af C. R. Hessel, theol. Candidat, der, erkjendende Oversættelsens Fortrin, paaviser endeel formeentlige mindre heldige Udtryk og uden Grunde skeete Afvigelser fra den gamle Oversættelse.

— **Thorvaldsens** 68-aarige Fødselsdag heitideligholdes iaften i det bekjendte Romerselskab. Om det er tilfældigt eller med Overlæg, at hans Johannisgruppe paa Frontonen i Frue Kirke netop idag paa Kunstuerkongens Fødselsdag kommer tilsyne i sin Heelhed, idet Stilladsen bliver borttagen, vide vi ikke.

— Det forleden Dag af det holsteenske Ridderskabs af os anmeldte Svar til Toldkammeret finde vi nu in extenso aftrykt i „Altonaischer Mercur," og vil det blive meddeelt imorgen.

— Gensdarmeriet, som tilligemed den nye Toldforordning i Hertugdømmerne skal træde i Virksomhed, har ikke blot til Hensigt at beskytte Toldofficianterne for Overfald og forhindre Indsmugling af Varer, men tillige at være en kraftig Medvirkning ved alle Politiforanstaltninger og vil saavel forhindre Vagabonders Indtrængen i Landet som Deserteurers Udsnigen af Landet. Til den Ende skulle de tre Cavalleriregimenter i Hertugdømmerne afgive 15 Mand og 2 Officerer under speciel Ansørsel af en egen Commandeur. Ved Patroltourene blive stedse to Toldbetjenter ledsagede af to Gensdarmer.

(Alt. Merc).

— Efter „Nestved Ugeblad" vil man ved Hjelp af Havnecassens Beholdning, og ved forventende privat Tilskud see sig istand til Foraaret at begynde paa Havnearbeidet i Nestved, og afhjælpe de vigtigste Mangler ved Havnevæsenet der.

— Markedet i Nestved som blev afholdt i forrige Uge, var temmelig fordeelagtigt for de Handlende, der næsten alle havde en god Afsætning.

— Til den for Lærere ved de lærde Skoler anordnede Embedseramen have i dette Efteraar indstillet sig trende Candidater. Af disse erholdt J. A. Ostermann. Characteren Haud illaud.: P. H. Tregder Laudabilis unanimi consensu og F. C. Trojel Laudabilis.

— I Ugen fra den 10de til den 17de November ere heri Staden: Copulerede 28 Par; Fødte 59 (26 Drenge, 33 Piger); Døde 65 (18 Mænd, 24 Qvinder, 9 Drenge, 11 Piger); altsaa ere 6 flere døde end fødte. — De angivne Dødsaarsager ere: Alderdom 9, Betændelsesfeber 9, Brystsyge 9, Druknet 1, Dræbt sig selv 1, Feber 4, Guulsot 1, Indvortes Svaghed 4, Kighoste 1, Kirtelsvaghed 2, Kopper 1, Krampe 9, Skarlagensfeber 1, Slagflod 3, Strubehoste 1, Svindsot 3, Vattersot 1, Uangivne Sygdomme 5.